

og vi Alle skyde til frivillig og ellers, men under regelmæssige Forhold er der kun den grundlovmæssige Bevillingsmyndigheds Bei. Men det kunne vi sige, at hvad de have ment eller ikke ment, er det sikkert, at de ere gaaede ud fra den Tankegang, at Folkethinget nægter, hvor det ikke bør nægte, og have sagt: Vi gjøre Modstand mod Folkethinget og stille os paa Krigsbestyrelsens Side, og her kommer da først, ikke at de have foretaget en Indsamling, det er ikke det Væsentlige — men at Krigsbestyrelsen modtager det paa Trods af Folkethinget, modtager Resultatet af denne Bevægelse uden at søge Bevilling dertil. Nu vil man sige: Ministeren behøver jo ikke at søge Bevilling til at forøge Militærvesenets Beholdning. Seg skulde dog mene, at det er finansielt konstitutionelt ganske korrekt, om han gjorde det. Beholdningen angives hvert Aar, hver 1ste April til den Værdi og hver 31te Mars til den Værdi, efter Værdien af Aarets Bevilling og Udfydelsen til Realisation, og det er ligesaa sikkert Gjenstand for Bevilling efter den Præcis, man anlagde netop under Naasløff, og som blev anerkjendt af det daværende Krigsministerium. Det er korrekt, at Anmærkningerne ere sammen med Budgettet paa selve Finantsloven bindende Regel for selve Krigsbestyrelsen, og at der derfor ikke vil kunne komme Noget ind i disse Beholdninger undtagen ved et Votum af den bevillende Myndighed, der i Forening med Krigsministeriet har fastsat de Summer, som udgjøre Beholdningen; disse Summer blive nemlig ogsaa rettede efter Forslag af selve Rigsdagen, naar den ikke mener, at de vare nødtvungen at anfatte af Krigsministeriet. Men Ministeren har undladt at søge Bevilling til at forøge Beholdningen med de paa Trods af Folkethinget indsamlede Kanoner. Det var det Første, og det Andet var Gardehøifortet. Der er jo Ingen, undtagen maaske somme naive Mennesker, der tror at kunne sætte sig ud over alle Lovbestemmelser, naar de høre tale om Forter og Kanoner — der er jo ellers Ingen, der er i Tvivl om, at det er lovstridigt af Ministeren, at lade sine Folk — jeg mener Statens lønne Embedsmænd — medvirke til Anlæg af private Forter endogaa inde paa det Terræn, hvorom der vedblivende er Forhandlinger mellem Krigsministeriet og Rigsdagen at benytte til offentlige Befæstningsanlæg. At det ikke er lovmedholdeligt, at Private overhovedet kaste sig ind med den Slags Foranstaltninger, skulde man dog synes maatte være klart i et Land, hvor der f. Ex. nægtes en Mand Tilladelse til at slaffe sig et Gevær til at skyde Sælhundede med, som

det er nævnt oppe fra et Sted i Sjælland. At det ikke er lovmedholdeligt, at de faae Lov til at anlægge Forter med Kanoner inde paa et Terræn, med Henjyn til hvilket det er omtvistet mellem Statsmagterne, om det ikke mulig skal bruges til Anlæg af offentlige Forter til Forsvaret, det tror jeg ikke, at der behøves nogen særlig Udvikling af. Men jeg vil dog sige, at Sagens moralske Side er endnu mere for mig. Det er jo aabenbart, at de Mennesker, som saaledes ere blevne modtagne med Gaver og hjulplne frem, have ligeledes handlet ud fra den Tanke, den Bevægelse: Vi ville trodse Folkethinget og hjælpe Ministeren, trodse en af Landets lovgivende Forsamlinger og dens frie Votum om Landets Anliggender for at hjælpe Ministeren, og Ministeren griber til, atter for at virke forstyrrende ind i den rolige Udvikling, den saalige Udvikling, Forsvarsspørgsmaalet hele Tiden har havt gennem Ministeriet og den lovgivende Forsamling. Det tredje Stadium i denne Trods er jo selvfølgelig den nuværende Krigsministers egen provisoriske, grundlovstridige Afsærd. Det vil jeg ikke her komme nærmere ind paa; dels kjende de det Alle, og dels vilde det føre videre fra Sagen, end maaske Formanden vilde tillade, naar jeg skulde til at citere de mærkelige — ja, jeg vil ikke sige mærkelige — men de Udtalelser, som den nuværende Minister har fremfat angaaende sin Stilling til Bevillingsmyndigheden og særlig til dette Thing og hans deraf følgende Forhold vedkommende Kjøbenhavns Befæstning.

Den fjerde Række af Angreb paa Folkethingets Stilling, Folkethingets loyale Stilling med Henjyn til Vaabenanskaffelse skal jeg derimod henpege paa med nogle enkelte Bemærkninger. Det er Angrebene, som gjøres paa Folkethinget i Aar, og som i Formen er Noget af det krasseste, at man forestiller Kongen, at Folkethinget har i Sinde, hvis det følger Finantsudvalget, at bryde Statens Kontrakter, og det fordi Folkethinget ikke vil bevilge 625,000 Kr. til ministerielle Kanoner. Lige overfor den Fremgangsmaade som vi have fulgt siden 1849 og navnlig fulgt, siden Venstre blev flertal, konsekvent og velvillig inden for Lovlig Begrænsning: at lade de nødvendige Midler til den bedste Forsyning med Vaaben, er denne Afsærd fra Regjeringens Side endnu det stærkeste Angreb paa Folkethinget. Ministeren indgaar uden Lovlig Bemyndigelse en Kontrakt med et tydsk Firma, og dette tydsk Firma gaar ind paa denne Kontrakt med Ministeriet, uagtet, hvis det havde raadspurgt enhver Procurator her i Kjøbenhavn, saa kunde han have sagt Firmaet, at Stats-